Prædiken til 1. søndag i advent

Udgivet af
Grundtvigsk Forum
Nr. 876
127. årgang
November 2026
ISSN 0901-2214

SØNDAGSLÆSNING

GRUNDTVIGSK FORUM

PRÆDIKEN TIL 1. SØNDAG I ADVENT

Første tekstrække

Matt. 21,1-9

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

Matthæusevangeliet 21,1-9

Prædiken

Hvis man skal pege på, hvad det mest eftertragtede er i den tid vi lever i, så er det hverken penge, magt eller tryghed. Det kunne man ellers godt tro. Men det mest eftertragtede er *anerkendelse.* Og det bliver kun mere og mere. Den er drivkraften bag meget af det vi gør. Jeg vil gerne anerkendes for den indsats vi gør – hvem vil ikke det? Det virker så stærkt, for der er ikke noget så bekræftende som anerkendelse og et klap på skulderen. Jeg føler mig set, værdsat, påskønnet. Min indsats er ikke en selvfølge, men noget ganske uundværligt.

Når vi går på arbejde, er anerkendelse mange gange vigtigere end løn. Ganske vist bliver der med jævne mellemrum kæmpet for mere i løn, men lige så ofte bruges lønnen som et mål for den anerkendelse, man savner. Chefer af alle slags ved det, og dem der ikke ved det, er på kursus for at lære det: anerkendende kommunikation. Så hvis chefen begynder at rose dig og anerkende din store indsats for firmaet, kan du godt regne med at han har noget i ærmet, en ubehagelig pille, der skal sluges for anerkendelse; gøre dig positiv og tjenstivrig.

Men det har taget overhånd, denne længsel efter anerkendelse. Den er som et mildt narkotikum, som man ikke kan få nok af, og stærkt vanedannende. Man kan se det på de ekstreme udtryk den får – som fx reality-stjerner eller influencere, der er kendte for at være kendte, ikke for hvad de kan, og hvor antallet af følgere i sig selv er et mål for, hvor fede de er. Hvad enten det er Geggo eller Irina Olsen eller Rasmus Søndergaard, der lejer et slot og sender live hele døgnet. Det kan kun lade sig gøre i en sammenhæng,

GRUNDTVIGSK FORUM

hvor anerkendelse er alt. De er blot symptomer på, hvor stærk en magt længslen efter anerkendelse er.

Anerkendelse er jo som udgangspunkt noget rigtig godt. Vi skal da huske at anerkende hinanden; selvfølgelig skal vi det. Men jo mere det fylder, jo mere er vi optaget af, hvordan vi selv virker. Så må jeg tage mig selv i at være mere optaget af, om jeg nu fik sagt det rigtige til den enkemand, jeg talte med forleden, end ham og hans sørgelige situation, som meget hellere skulle være dét, jeg fokuserede på. Jo større betydning vi tillægger anerkendelse, jo *mindre* gør vi verden, for pludselig fylder det meget, hvordan min egen indsats bedømmes, og fokus flytter umærkeligt fra verden ude omkring til os selv, og hvordan vi klarede den her situation. Det kommer en selvoptagethed snigende i halen på den anerkendelse, vi søger.

Og er det ikke sådan, at nogle af de mest anerkendelsesværdige handlinger, er dem der foregår skjult for alles blikke, og som man aldrig anerkendes for. At opfostre et barn og bringe det godt i vej. At sidde ved et sygeleje dag ud og dag ind.

Det er første søndag i advent, og vi hører hvordan Jesus drager ind i Jerusalem. Og det handler om anerkendelse. Det er en iscenesættelse, vi er vidner til her, en mægtig selviscenesættelse, som Jesus har gang i. Det er ikke rigtigt, når man af og til siger, at Jesus vælger et ydmygt og undseligt ridedyr ved at vælge et æsel. Nej, tværtimod, det er lige præcis det ridedyr, der er en konge værdigt. Kong David kom ridende på et æsel, det hører ganske enkelt med til. Hvis det ikke forholdt sig sådan, ville folk jo heller ikke reagere, som de gjorde, med jubel og hurra-råb. Så ville de fnise eller gøre grin af den oggenok, der vælger sig et latterligt transportmiddel. Når Jesus kommer ridende på et æsel ved de, hvad det betyder, de kender alle de forventninger, der knytter sig til det, alle profeternes drømme om en Messias. Og mens almindelige mennesker har jublet, så har romerne skottet nervøst til hinanden, for når først store menneskemængder sætter sig i bevægelse, kan alting ske.

Jesus iscenesætter sig selv som Messias, og bader sig i folkets anerkendelse. Ingen kender arten af den mission, han er på vej til at udføre, ingen drømmer om at han skal komme til at vise sin magt gennem afmagt, lidelse og død, ja han aner det måske knap selv. Der er en indre spænding mellem jublen og den skæbne, der venter.

Det får betydning for den anerkendelse, der strømmer Jesus i møde: Den afsløres som falsk. På et forkert grundlag. Det er de samme mennesker, der nu tiljubler ham, som nogle få dage senere råber: korsfæst ham! Anerkendelsen bliver mærkelig hul, når man ved hvordan det ender. Han viser hvor let det kan skifte, hvor lidt der skal til fra at den, der tiljubles og hyldes, pludselig bliver syndebuk og skammes ud. Han afslører en mekanisme vi kender så godt.

Og han viser, at anerkendelsen er noget ydre, noget der er flygtigt som et vindpust, og at det får fatale konsekvenser, hvis man tror, man kan bygge sin identitet på anerkendelse, hvis man bilder sig ind, at det fortæller om, hvem du er.

Jesus forbliver tro mod den opgave, han var udset til. Han lader sig ikke lokke af folk, der ydmygt kaster deres kappe foran ham, og tiljubler ham som en rockstjerne. Han rider sagtmodigt videre, gennem det alt sammen.

Så det der iscenesættes, er i lige så høj grad vores længsel efter anerkendelse og dens skrøbelighed. Og vi får at vide: det er fint, ræk ud efter den anerkendelse, andre giver dig, sol du dig i andres anerkendende blikke. Du skal bare vide, hvor flygtigt det er, hvor

farligt det er, hvor forførende det er. Det gør dig ikke mæt, du vil tværtimod have mere og mere, for det er slet ikke det, det kommer an på, det er en flugt.

Hvad kommer det så an på, kan man spørge. Ingen af os kan jo undvære anerkendelse, ros, et klap på skulderen. Men Vor Herre sætter en anden anerkendelse i stedet. Guds anerkendelse. Det er den, der ikke handler om, hvad jeg har gjort eller ikke gjort, som slet ikke drejer sig om mine fortræffelige egenskaber, mine sejre og succeser, alt det jeg kan være stolt af, mine børn, mine gode gerninger. Alt det her er inderligt ligegyldigt. Jesus rider stilfærdigt og upåvirket igennem al jubelen og de anerkendende blikke, ind til det egentlige.

Det er ikke noget tilfælde, at det Jesus i dag langsomt og sikkert rider hen imod, er Golgata og en død, der ligner et nederlag. Ligesom det ikke er noget tilfælde, at vi bevæger os langsomt og sikkert mod jul, hvor Gud kommer til syne for os i skikkelse af noget så udsat og undseligt, som et pludrende spædbarn i en krybbe. Det er to billeder af undselighed, men også billeder af magtesløshed.

Guds anerkendelse handler altså om, at jeg anerkendes i min svaghed. I min magtesløshed. Jeg anerkendes som et menneske, der ikke slår til. Som ikke lever op til det, der kunne forventes af mig. Som ikke leverer det jeg burde. Og jeg har lov til at være sådan et menneske, og ikke andet end det. Sådan anerkendes jeg. Det er Guds anerkendelse.

Vi ved godt, at det er den slags anerkendelse, vi lever af, hvis vi tænker efter. Lige så berusende det er, når andre klapper i deres hænder over det, vi har gjort, lige så afgørende er det, at der er nogen omkring os, der rummer os, også når vi ikke har noget at vise frem. Mennesker, der kan bære over med os, vente på os, holde os ud. Altså anerkende, at vi bare er mennesker, på godt og ondt, og elske os alligevel.

Den anden anerkendelse, den skal vi forhåbentlig også opleve, den der roser os for alle vores fortræffeligheder. Men den anerkendelse, det hele handler om, den fejrer vi i dag. Og ham den sagtmodige æselrytter, der holder os fast på den, kan vi hylde med ordene: Velsignet være han som kommer i Herrens navn!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.

Prædiken til d. 29. november 2026 af **Peter Nejsum**, sognepræst i Brønshøj Kirke.

Salmevalg fra DDS

74. Vær velkommen, Herrens år
84. Gør døren høj, gør porten vid
86. Hvorledes skal jeg møde
---
78. Blomstre som en rosengård
80. Tak og ære være Gud

REDAKTION

Birgitte Rosager Møldrup
Mail: brm@km.dk
Tlf.: 75 87 15 28

Morten Fester Thaysen
Mail: mth@km.dk
Tlf.: 41 62 62 46

Grundtvigsk Forum
Vartov - Farvergade 27A
1463 København K

Kommentarer eller spørgsmål til Søndagslæsning kan sendes til:
hej@grundtvigskforum.dk

GRUNDTVIGSK FORUM